

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788997056/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Truffen af dit lunets gyldne pil,
Stormende, lig havets bølger, gyng,
Og erkendlighedens kranse slynge
Om din issa med begejstret smil.

Men jeg selv, tiltrods for tidens magt,
Som vil gruen vor undergang forvolde,
Skal, som du, uvisnefig beholde
Lunets evig unge, gyldne pragt? –
Drømmen er forbi, mit syn forsvinder,
Fremtid ligger skjult for hver en sans;
Men din gave – hvad end tiden spinder –
Vorde båndet, som for stedse binder
Min erindring, min forhåbnings kranse.

den 25. novbr. 1832.

Dette digt af Heiberg rørte den ældre kunstnerinde til tårer. »At få et digt fra Heibergs hånd! Ak, min søde, kære Hanne,« udbød hun, »det bliver vist en af mine sidste glæder her i livet!« Til sin død bevarede hun godhed og interesse for mig og min virksomhed ved teatret, idet hun altid vedblev at kalde mig »sin lille Trine«.

Ak, hvor mange minder stiger ikke op i min sjæl ved at nedskrive disse halvforglemte digte! Hvad er det dog for en ubeskrivelig vemodig følelse, hvormed man ser tilbage på en ungdomsperiode af sit liv. Den er oplevet, tilbagelagt. Vejen fra denne periode til nu forekommer én så uendelig lang, og dog rykker den os i et sådant øjeblik så nær, som om det var foregået i går. Ungdommen og den modne alder nydes således på én gang. [I hin periode så man fremad gennem fantasien, og nu ser man atter gennem fantasien tilbage.]

»DEN STUMME I PORTICI«

Vi var nu ved slutningen af sæsonen 1829–1830. Digteren Hertz havde skrevet sit anonyme lystspil: »Amors genistreg«, og i Lottes overgivne rolle fik jeg nu lejlighed til at sætte mig fast

i publikums gunst. Det yndige lystspil med sine lette rytmer gjorde stor opsigt og vandt udeit bifald hos publikum. Man gættede og gættede, hvem den ubekendte digter kunne være, der i den grad havde sproget i sin magt – alt forgæves; forfatteren forblev skjult. Den overgivne Lotte passede vel kun lidet til min daværende stemning, men digteren øvede en sådan magt over mig, at jeg spillede denne rolle, som om jeg besad hele det ungdommens mod, al den lystighed, der for ét år siden virkelig fyldte mig.

»Den stumme i Portici« skulle imidlertid ende sæsonen, og man var blevet enige om, at jeg skulle udføre Fenelias rolle i den opera. Man lod mig vide, at jeg om fjorten dage måtte være færdig med indstuderingen heraf – en tid, man vel indså var meget kort, men da det var en mimisk rolle, kunne jeg få hjælp af balletmester Bournonville for at lette mig arbejdet. Dette løfte gjorde, at jeg påtog mig i den korte tid at indstudere samme. Jeg henvendte mig da til Bournonville med bøn om, at han ville yde mig den af direktionen lovede hjælp; men Bournonville erklærede nu på det bestemteste, at han aldeles intet ville have hermed at gøre, da han anså det for en fornærmelse mod hans danserinder, at ikke én af dem var anmodet om at udføre dette parti, som overalt i udlandet udførtes af den første danserinde ved balletten. Mismodig forlod jeg ham og lod direktionen vide, at jeg ikke troede mig istand til at indstudere denne vanskelige rolle, som jo formelig krævede en mimisk komposition, især i så kort tid, som var mig indrømmet derul. Jeg fik nu til svar, at jeg måtte påtage mig denne rolle, så godt jeg kunne, da sæsonens heldige slutning beroede herpå. Man sendte mig nu et umådeligt tykt partitur, for at jeg kunne gøre mig bekendt med musikken. Jeg gøs ved at se denne masse af mig ubekendte noder, som jeg jo måtte lære udenad for derefter at afpasse min mimik. Denne opera var ikke tidligere opført i København, og altså aldeles fremmed for mig. Jeg bad nu, om man ville sende mig en repetitør, der kunne spille musikken for mig, for at jeg hurtigt kunne blive bekendt med den hele komposition, men – så utroligt alt dette lyder – der blev svaret mig, at en sådan hjælp kunne jeg ikke erholde, men måtte selv sørge for, på hvad måde jeg kunne, at lære musikken at kende. Havde nu ikke en slægtning af fru Gyllembourg, nuværende højesteretsadvokat Edouard Buntzen, forbarmet sig over mig og dagligt spiller mu-